

ПРОТОКОЛ

№ 10

гр. Пловдив, 20.01.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Станислав П. Георгиев

Членове: Стоян Ат. Германов
Христо В. Симитчиев

при участието на секретаря Анна Д. Стоянова
Сложи за разглеждане докладваното от Станислав П. Георгиев Въззивно гражданско дело № 20225000500453 по описа за 2022 година.
На именното повикване в 10:35 часа се явиха:

Жалбоподател В. Д. А., редовно призована се явява лично и с **адвокат И. А.**.

Жалбоподател Община Л., редовно призовани, явява се **адвокат В. Р.**.

Свидетелите П. М. и В. К. К. редовно призовани - налице.

СТАНОВИЩА ПО ХОДА НА ДЕЛОТО

Адв. А.: Да се даде ход на делото.

Адв. Р.: Да се даде ход на делото.

Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

Пристъпи се към разпит на свидетелите.

Сне се самоличността на свидетеля като се предупреди за отговорността по чл. 290 от НК:

П. Д. М. - 46 г., българин, български гражданин, неосъждан, без родство и служебни връзки със страните.

Обещавам да кажа истината.

На въпроси на съда свидетелят отговори следното:

Свидетел М.: Честно казано не знам много защо съм призован. Познавам В. А. от 6 години минимум. В началото бяха служебни отношения, сега приятелски, от 4 години сме приятели. Аз имам къща за гости и в началото В. идваше със семейството 2-3 пъти, после станахме приятели. Те идваха при мен, аз при тях във В..

Спомням си, че пихме кафе и тръгнаха на разходка. Разбрахме се да ми се обадят и като се уморят да отида и да ги взема, защото преходът е дълъг. Следобед, късния следобед, след 16 часа ми се обадиха да отида да ги взема там, до флотационната фабрика в Л., до една спирка. Запалих техния джип, отидох и видях - тя се увиваше цялата, нещо е болеше. Питам я какво стана, тя ми каза, че както си карала колело изкочило едно куче и паднала. Аз ѝ казах *дай да отидем до бърза помощ в Л.* . Тя ми каза, че кучето изкочило в Б.. Аз ги взех от Л.. От Б. до Л. е около десетина километра. Взех ги, закарах ги до бърза помощ в Л.. Доктора го познавам там. Много е близко разстоянието до болницата и след 5-10 минути бяхме там, след 16 часа, в светлата час на деня ги закарах. На фарове не съм карал. Прегледа я доктора, каза ѝ *отиваш горе, пиеш една ракия и си готова* . Нея обаче много я болеше. Вечерта седнахме, тя каза - *аз отивам да си лягам, не мога да издържам* и сутринта в 6 часа ме чакаше пред вратата със страшна болка. Обадох се на познат доктор и я закарахме до П.. Аз не бях тук в П..

От Община Л. дойдоха да ме питат през лятото, горещо беше. В. К. беше, зам. кмета беше там и още някой имаше, ама забравих. Те разговаряха с мен и аз им казах това, което казах сега и тук. И на г-жа К. казах същото, защото само това знам. Други спомени във връзка с този инцидент нямам. В. К. ме попита дали знам чие е кучето, аз казах, че не знам, защото нямам нищо общо с Б.. Нямам такава информация В. А. да е издирвала стопанина на кучето или да е възлагала на някого да търси това куче на кого е. На г-жа К. няма как да кажа чие е кучето - бездомно ли е, домашно ли е, не знам чие е това куче. Не вярвам да сме говорили с г-жа К. за това, защото не го знам. Не вярвам да съм казал, че се касае за проблем с домашен любимец и че г-жа А. е търсила собственика на кучето и е имала проблеми с него. Нямам информация г-жа А. да е търсила или намирала собственика на кучето.

На въпроси на адв. Р. свидетелят отговоря следното:

Свидетелят М.: Аз не съм казвал, че кучето може да е домашно. Казах, че не знам дали кучето е домашно или бездомно. Не знам повече подробности за инцидента. После аз не ги видях. Те си тръгнаха по спешност на другия ден, даже не сме се чували. Вечерта да, бяхме заедно, но не стана въпрос точно как се е случил инцидента. Аз казах, че кучето е изкочило, тя се е прекатурила от колелото, държи се за корема. Просто е изкочило кучето и това е, някъде по пътя е изкочило. Доколкото разбрах преди някакъв остър завой, значи на края на селото. Говорихме, че кучето е изкочило преди острия завой. Не знам за никакви пререкания между местен жител и В. А.. От тогава В. А. не е идвала. Чували сме се по телефона, тя ми се обади и аз я питах как е минала операцията. Възстановява се сега, тя лежа 10-12 дена в болницата.

Адв. А.: Нямам въпроси.

Адв. Р.: Нямам въпроси.

Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДА СЕ ИЗДАДЕ РКО на свидетеля П. Д. М. за 50 лева от бюджета на съда.

Пристъпи се към преразпит на свидетеля В. К. К., като се предупреди за отговорността по чл. 290 от НК.

В. К. К. - със снета самоличност в първоинстанционното производство.

Обещавам да кажа истината.

Предполагам, че съм извикана тук като служебно лице на Община Л..

Познавам П. М.. Аз отговарям за туризма в общината, а П. М. има къща за гости и от там го познавам.

Ние го посетихме във връзка със заповед на кмета да разясним случая по ситуацията. Дамата е нощувала в къща за гости „С.“ при М., затова и го посетихме. Разбрахме, че тя не е била регистрирана в регистъра. Ние му казахме, че има преписка в общината за жена нападната от куче в с. Б. и дали знае нещо по случая. Той каза, че те са му приятели, че е помогнал на хората, когато се е случил инцидента, превозвал ги е до болница. И стана на въпрос, че кучето е бездомно и той каза – *не, не, не, май разговаряха с някакви хора в Б.,* но не посочи имена. Попитахме го дали се сеща за хората, а той каза, че не

може да посочи имена. Разговаряли са по повод инцидента. Доколкото схванах кучето не е бездомно и те са открили собственика на кучето и са имали някакъв разговор със собственика на куче, но той не уточни кой е. М. беше доста кратък в самия разговор. Ние му казахме, че дамата е нападната от бездомно куче, той така се изненада и каза – *мисля, че не е бездомно, мисля, че са открили някакъв човек, собственика на кучето, и са имали разговор с него*. Но кой е той, кога е било това нищо повече не каза.

На въпроси на адв. Р. свидетелят отговори следното:

Свидетеля К.: На срещата бяхме аз, зам. кмета и трети човек от общинската администрация на Община Л., но не си спомням кой е той.

На въпроси на адв. А. свидетеля отговоря следното:

Свидетеля К.: П. М. не е казвал, че В. А. или някой от семейството са открили собственика на кучето.

Адв. А.: Нямам повече въпроси към свидетеля.

Адв. Р.: Нямам повече въпроси към свидетеля.

Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДА СЕ ИЗДАДЕ РКО на свидетеля В. К. К. за 50 лева от бюджета на съда.

Адв. А.: Нямам други искания.

Адв. Р.: Нямам други искания.

С оглед липса на заявени доказателствени искания от страните, съдът намира, че делото е изяснено от фактическа страна и следва да бъде даден ход по същество и затова,

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИКЛЮЧВА СЪДЕБНОТО ДИРЕНЕ

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

Адв. А.: Уважаеми апелативни съдии, искам да споделя само нещо. Не е точния процесуален момент, в който трябваше да се възпротивим на възобновяване на производството, но умишлено не го направихме, тъй като доверителката ми до настоящия момент всичко, което е казвала е истина и

само истина и това е причина да не се възпротивим. Но държа да подчертая, че разпоредбата на чл. 253 от ГПК позволява на съда да отмени собственото си определение на конкретно посочено основание от тази разпоредба. В този ред на мисли такъв пропуск би имало от страна на първоинстанционния съд, който по някаква причина не е допуснал разпит на този свидетел в случай, че някоя от страните поддържаше разпита на този свидетел. В едно въззивно производство, в което нито във въззивните жалби, нито където и да било, нито в съдебните прения някоя от страните е поискала да бъде преразпитан един свидетел и разпитан друг, не е налице основание нито за приложение на чл. 253 от ГПК, нито за приложение на чл. 173 от ГПК и практика в тази посока е налична. След като съдът е обявил ход по същество, след това единственият акт в този конкретен случай е, съдът да постанови крайния си съдебен акт, а не да преразпита свидетели, да изменя собственото си определение и да отменя хода по същество.

Считаме, че целият този преразпит е едно процесуално нарушение и държа да го споделя, ако решението се позове в тази част.

Нямам други процесуални искания.

По отношение на претенцията ни, подробно сме изложили съображения във въззивната жалба, в частната жалба, както и в отговорите.

Моля да присъдите разноски.

Жалб. В. А.: В момента на изписването ми от болницата съм пътувала в автомобила цели 9 часа до В.. Не съм ходила да търся кучета в Б..

Адв. Р.: Уважаеми апелативни съдии, поддържам изцяло съображенията изложени по същество.

Считам, че няма налице процесуални нарушения, доколкото и основните начала в ГПК вменява задължение на съда да съдейства на страните за изясняване на спора от фактическа страна и разкриване на истината. Така че едно такова действие не може да бъде нарушение от страна на съда. Дали то допринесе или не вече е въпрос на преценка на самия съдебен състав.

Моля за уважаване на нашата въззивна жалба, присъждане на разноските и отхвърлите въззивната жалба на ищцовата страна.

Съдът бяви, че ще се произнесе с решение до 20.02.2023 г.

Протоколът изготвен в с.з.

Заседанието се закри в 11,00 часа.

Председател: _____

Секретар: _____